

הוא זכאי לדעת גם מאין הוא בא וכיצד הוא פעל קודם, כדי שיוכל לשער בפני מי הוא עתיד ליתן דידוחשבון.

בסיררה זו יביא "העולם הזה" פרטים מן האתחול של מועמדים ממיפלגות שונות, המבקשים להיבחר לכנסת העשירית.

הוא רוצה להיות כנסת. אולי אפילו כממשלה. במפלגה הושבים שהוא מתאים. הוא יהיה ברשימה. מתחת לתמונה שלו בתעמולת הבחירות תופיע ביוגרפיה מצוחצחת. כרטיס-ביקור מפואר. אבל הכושר צריך לדעת את האמת.

הבוחר זכאי לדעת לא רק לאן רוצה האיש ללכת.

בסוף מרס 1979 נקשו שני צעירים על דלת ביתה של מישפחת השר כץ בירושלם. ליס. "הבאנו לך פרחים" אמרו השניים לאשת השר. שפתחה, ללא היסוס, את הדלת, ואז קפצו לדירה שמונה שפנים קטנים, מתנת הפנתרים השחורים" בירור שלים. לשר שנלקח ממנו כל האשראי הציבורי לפעילותו מאלה שחשבוהו כשליי חם בממשלה. כך הסתיימה מערכת יחסים מעניינת בין הציבור של שכונות המצוקה והשר "האשכנזי" שלהם. הדרך ישראל כץ.

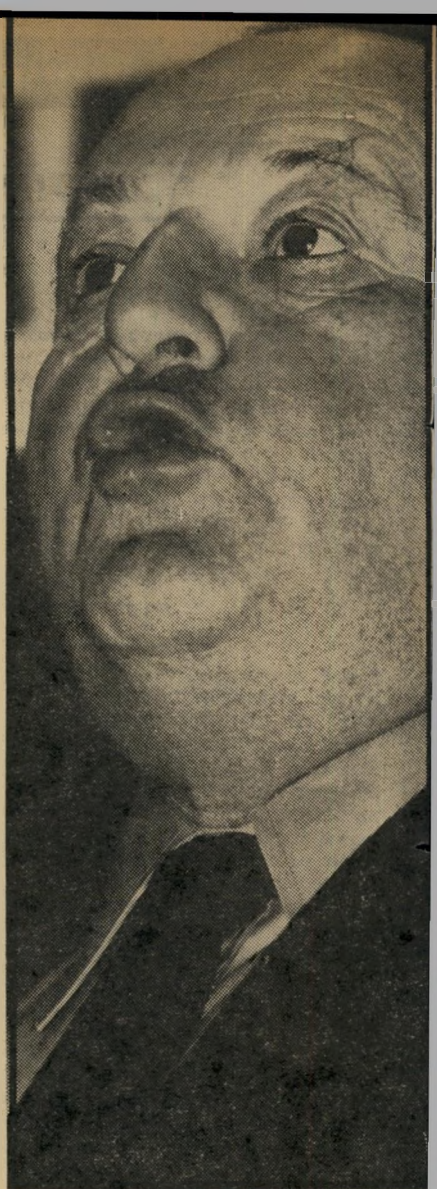
"קרא לי רב

סמל ראשון"

כץ (54) נולד בוונה וב-1938 עלה ארצה. בהיותו בן 17 התחיל ללמוד באוניברסיטה העברית בירושלים ובסוף 1949 יצא לגניורוק, לאוניברסיטת קרלסרויה, שם בילה שנתיים, והשלים את לימודיו בעבודה סוציאלית.

תקופת שירותו הצבאי לוטה בערפל, ותשובותיו לשאלות בנושא זה הן מגומגמות. הוא גויס ב-1948 לשירות מקוצר של שישה חודשים, לטענתו בגלל היותו סטודנט. בתקופה זו הספיק לשמש כתוחחן ביפו וכסגן קציני-ביטחון של חזית ד' ב-קסטינה. מפקדים בכירים לא זוכרים ש-סגן קציני הביטחון שם היה רס"ל כץ, והוא עצמו מודה שדרגתו, רב-סמל-ראשון, נש"ללה ממנו עם שיחרורו מהצבא. טענה נוספת שאינה מתקבלת על הדעת, מאחר שבזמן שיחרורו נהוג היה להוריד חייל בדרגה אחת, ולא עד לדרגת טוראי, כמו במיקרה של כץ.

בשנת 1953 מונה כץ למפקח-חינוך במוסד לעליית-הנוער בסוכנות היהודית וב-

הסיכום: אותים

העז כץ, פנה לפוליטיקה והצטרף לתנועת ד"ש, כשלהשתתף באשראי ציבורי גדול. שמו של כץ נודע לרבים בראשית שנות ה-70, עת מונה לתפקידו כיו"ר ועדת ראש-הממשלה, גולדה מאיר, לענייני נוער ב-מצוקה. הרקע להקמת ועדה בדרג בכיר זה היה הפגנות הענק של הפנתרים השחורים בירושלים שזעזעו את המימסד הידיש ועוררו התרגשות ציבורית רבה. מאז אמרה ברדיו ילדה מבית-שאן שהיא רעבה, לא היתה מודעות רבה כל-כך לעוני ולמצוקה של ישראל השנייה, כפי שבאה לידי ביטוי בעיקבות הפגנות הפנתרים. הוועדה, שכץ עמד בראשה, הוציאה מתחת ידה מימצאים מדהימים. נאמר ב"דו"ח בין השאר, שכ-25 אחוז מילדי ישראל היהודים חיים בתנאי צפיפות של שלוש נפשות לחדר ויותר. קרוב ל-46 אחוז מילדי ישראל הם בניגים למישפחות מרובות ילדים, ולכ-60 אחוז מראשי המישפחות בישראל אין השכלה של שמונה שנות לימוד לפחות. הדו"ח הצביע על העובדה שהבעיה אינה רק פער בהכנסה, אלא בעיקר פער בשירותים ובדיור בין העשירי רוגנים העליונים והתחתונים.

1955 היה למנהל בית-הספר לעבודה סוציאלית ליד האוניברסיטה העברית בירור שלים. גם במלחמת קדש שימש בתפקיד עורפי "בעניינים סוציאליים", כדבריו. ב-חילהרפואה. בין השנים 1959 עד 1963 שוב בילה בארצות-הברית, בקליבלנד, אויור, לצרכי לימודים.

במלחמת-שת-הימים, ב-1967, היה עדיין כץ כשיר לשירות צבאי, אך משום-מה הוא לא שירת. לדבריו, הוא נתן מיספר הרצאות במחנות צה"ל במיסגרת שירותו ביחידת קציני-חינוך-ראשי. אחרי-כך הכחיש שהיה בתקופה זו ביחידת קציני-חינוך-ראשי.

דוקטור כץ שימש כמנכ"ל בביטוח הלאומי ובשנים 1971/2 היה יו"ר ועדה מטעם ראש-הממשלה, שחקרה את בעיות נוער המצוקה. אולי זו היתה הסיבה, שגם במלחמת-יום-הכיפורים לא שירת כץ כלל בצבא. למרות שהיה כשיר עדיין לשירות צבאי.

"דיין דחף

אותי"

הדוקטור לעבודה סוציאלית, שסדבר בתחום עיסוקו, שמר בדרך-כלל על פרויפיל פוליטי נמוך. אומנם בשנת 1965 הוא חיבר את המצע החברתי של רפ"י, שהתמודדה אז בבחירות, אך לזירה עצמה זינק רק ב-1973. כאשר התפטר מתפקידו המגוונים והתכוון להיכלל ברשימת ה-מערך, על-פי עצת משה דיין. לבסוף נזח את הרעיון ופנה למחקר. רק בשנת 1977

השר כץ עם עליזה עזיקרי "בעניינים סוציאליים"